

Arrest

nr. 44 611 van 7 juni 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. HADIEL HOLAIL en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Grozny.

U verklaarde dat uw zoon op 4 november 2008 werd ontvoerd door onbekenden. Uw echtgenoot kreeg via telefonisch contact met de ontvoerders te horen dat ze een losgeld eisten van 50 000 dollar. Jullie brachten het geld bijeen, maar konden dit losgeld niet overhandigen aangezien de ontvoerders hadden vernomen dat de politie op de hoogte was. Vier dagen na zijn ontvoering werd uw zoon dood teruggevonden in een park. Veertien dagen na de begrafenis van uw zoon werd uw echtgenoot op weg naar huis overvallen door onbekenden. Jullie verlieten jullie woning en trokken in bij uw moeder. Daar verbleven jullie 14 dagen tot aan jullie vertrek.

U en uw gezin kwamen in België toe op 17 december 2008 waar jullie de volgende dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie de binnenlandse paspoorten van uzelf, uw echtgenoot en uw zoon, het rijbewijs van uw man, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen, uw tijdelijke

identiteitskaart, een kopie van een rekening van een huurder en een kopie van een attest over gezinssamenstelling voor."

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot N.(...) K.(...) (O.V. 6.365.573).

In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg wordt ten aanzien van u eenzelfde beslissing genomen. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste die zich in het administratieve dossier bevindt.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, K. N.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 44 610 van 7 juni 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van K. N. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad wijst er op dat artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie het recht omvat op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.

Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52 lid 3 van het Handvest).

De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: "Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden."

Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 van het EVRM.

De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: "Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen."

Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, lid 1 van het EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

Artikel 6 van het EVRM is weliswaar niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.24.1.; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Er werd namelijk reeds geoordeeld dat dit artikel niet van toepassing is op de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met volle rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De aanhef van artikel 6 EVRM geeft zelf aan dat het van toepassing is op burgerlijke rechten en niet op politieke (zie artikel 6 EVRM "Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen [...]"). De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft echter politieke rechten (zie AH 18 maart 1997, nr. 14/97 dat stelt "[...] Daaruit volgt dat een betwisting omtrent de hoedanigheid van vluchteling, een betwisting omtrent een politiek recht is."; zie ook RvV 15 juni 2007, nr. 123).

Artikel 6 EVRM is niet van toepassing op het asielrecht (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; EHRM 6 februari 2003, Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije; EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk).

Aangaande verzoekers grief dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, ingesteld ingevolge artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van het grondgebied, niet voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in artikel 47 van het Handvest, in de principes van het E.U.-procesrecht in het algemeen, in artikel 6 van het EVRM en in artikel 13 van het EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de voormelde wet kan de Raad de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van het Commissariaat-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van het Commissariaat-generaal vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van voormelde wet van 15 december 1980, met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State. (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.15.2. Zie eveneens GWH 30 oktober 2008, nr. 148/2008, r.o. B.6.1 e.v.)

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van voormelde wet van 15 december 1980, doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, §1, tweede en derde lid van voormelde wet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperken. (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.28.1.)

Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid. (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3)

Gelet op de geciteerde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. De Raad stelt dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (en in artikel 13 van het EVRM), zodat het verzoek tot het stellen van prejudiciële vragen hieromtrent aan het Hof van Justitie wordt verworpen.

Voor zover verzoeker nog stelt dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn doordat hij niet mag antwoorden op de repliekmemoirie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, kan hij niet gevolgd worden.

Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om "nieuwe gegevens" in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien -en verzoeker verduidelijkt evenmin- op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189.246; RvS 5 januari 2009, nr. 189.247).

Het middel waarin verzoeker de schending van artikel 39 van de Richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: *Procedurerichtlijn*) inroept, heeft opnieuw betrekking op het begrip “volle rechtsmacht” (Toelaatbare beschikking RvS nr. 5831 van 9 maart 2010). Verzoeker geeft zelf aan dat de ratio van artikel 39 van de *Procedurerichtlijn* dezelfde is als deze van artikel 13 van het EVRM.

Met betrekking tot artikel 13 van het EVRM wijst de Raad erop dat uit de reeds eerder geciteerde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Een schending van artikel 39 van de *Procedurerichtlijn* wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift als vijfde middel de schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, van de motiveringsverplichting van artikel 62 van voormelde wet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; hij voert ook een schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel en voert ook machtsoverschrijding aan.

Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor in het verleden reeds het slachtoffer geweest te zijn van vervolgingsdaden; hij verklaart dat hij in 2004 beschuldigd werd van nauwe contacten te hebben met rebellen. Mede gelet op de ontvoering en moord op zijn zoon, verklaart hij risico te lopen op vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij uit namelijk het vermoeden dat de vervolgende instantie de Staat is en meent aldus recht te hebben op internationale bescherming.

Volgens hem maken beide vormen van vervolging een inbreuk uit op artikel 3 EVRM; er bestaat immers een verplichting om een vreemdeling niet te verwijderen naar een land wanneer er gegronde redenen bestaan om aan te nemen dat hij daar het reële risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Aangaande het argument in de bestreden beslissing dat verzoeker geen bewijsstukken bijbrengt van zijn beweerde vervolging, verwijst verzoeker naar een nota van het UNHCR “Note on burden and standard of proof in refugee claims” die stelt dat om de gegrondheid van vervolging aan te tonen, bewezen moet worden dat de vervolging redelijkerwijze mogelijk is en dat er een evaluatie moet gemaakt worden op basis van feitelijke overwegingen die rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de aanvrager en ook met de elementen die betrekking hebben op de situatie in zijn land van herkomst.

Hij laat gelden dat hij door middel van “zijn coherent en duidelijk verhaal” heeft aangetoond dat hij het risico loopt vervolgd te worden en leidt bovendien uit artikel 4.1 van de Richtlijn van 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, af dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de Commissaris-generaal en verzoeker.

Hij laat verder gelden dat “het principe van “*fraus omnia corrumpit*” op geen enkele wijze gehanteerd kan worden in een asielaanvraag. Noch om de aanvraag af te wijzen noch om de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag te stellen daar dit de *facto* hetzelfde gevolg heeft” en verwijst dienaangaande naar een arrest nr. 12.224 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 juni 2008.

Verzoeker verklaart dat zowel hij als zijn vrouw “details” gegeven hebben “over de problemen die zij hadden meegemaakt in Tsjetsjenië, die zij nooit hadden kunnen vertellen indien zij ze niet hadden meegemaakt”.

Hij vervolgt dat ze wel degelijk geprobeerd hebben om aan een bewijs te geraken dat hun zoon overleden is, maar dat het niet mogelijk is om in Tsjetsjenië een overlijdensakte op te vragen zonder dat men in persoon aanwezig is. Hij legt de Commissaris-generaal ten laste deze (on-)mogelijkheid niet onderzocht te hebben.

Hij verwijst in dit verband naar rechtsleer en naar vaste rechtspraak van de Raad waarin wordt gesteld dat een relaas als geloofwaardig dient te worden beschouwd ook al worden er geen documenten overgemaakt ter staving van het relaas en beweert dat de Commissaris-generaal zich hier schuldig gemaakt heeft aan machtsoverschrijding. Volgens verzoeker (zie verzoekschrift p. 17) voegt de Commissaris-generaal namelijk een voorwaarde toe aan de wet: “in casu blijkt uit de motivering van de

bestreden beslissing als zou een aanvraag zonder schriftelijke bewijsstukken als dusdanig per se niet geloofwaardig zijn”

Ook hier vraagt verzoeker een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie: “Dienen de rechtbanken van de lidstaten bij de beoordeling van een asielaanvraag rekening te houden met de in art. 4.3 van Richtlijn 2004/83 vermelde gegevens en over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken om zulks te doen.”

Aangaande het ontbreken van bewijs omtrent de letsels opgelopen bij de aanval op zijn persoon, laat verzoeker gelden dat hij zich in België onverwijdeld heeft laten behandelen door een arts er sinds 25 maart 2009 een procedure hangende is op grond van artikel 9 ter van voormelde wet van 15 december 1980; hij wijst er op dat uit een medisch attest van zijn behandelende arts blijkt dat hij naast andere kwalen, lijdt aan recidiverende hoofdpijnen lijdt ten gevolge van een schedelfractuur.

Wat betreft het feit of zijn zoon al dan niet 's avonds naar huis kwam, verwijst verzoeker naar de nota's van zijn advocaat genomen tijdens zijn verhoor en dat van zijn echtgenote.

Hij verklaart dat hij die informatie heeft gekregen van zijn vrouw en dat hij altijd gesteld heeft dat zijn vrouw hem verteld heeft dat zij hun zoontje heeft zien spelen naast hun huis doch dat hij erna niet naar binnen is gekomen.

Hij meent overigens dat “de ene zin waarover het gaat, terug gaat op een slordigheid in de vertaling”.

Bovendien laat hij gelden dat het Commissariaat-generaal hem niet geconfronteerd heeft met deze tegenstrijdigheid en daardoor te kort geschoten is in zijn onderzoeksplicht.

Aangaande de vastgestelde tegenstellingen tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote over de manier waarop zijn echtgenote op de hoogte werd gebracht van de eis van de ontvoerders om losgeld te betalen, wijst verzoeker erop dat het een “zeer hectische en ingrijpende omstandigheid” betreft. Hij verwijst wederom naar de nota's van zijn advocaat en beweert dat er “geenszins” sprake is van tegenstrijdigheden, maar dat het gaat “over zeer gedetailleerde informatie over een zeer hectische toestand”.

Hij beweert dat hij toen de ontvoerders hem belden, hij aan de telefoon met luide stem herhaalde wat de ontvoerders hem zegden zodat zijn echtgenote hem daardoor kwam vragen wat er gaande was; nadat hij het haar verteld had, is zij volgens hem onwel geworden.

Wat betreft de verklaringen over de plaats waar zijn zoon dood werd teruggevonden, citeert verzoeker uit zijn relaas:

“... ”

Vraag: Naam park?

Antwoord: Klein plein naast fabriek, plein van fabriek Krasni Molot

(Noot: het is belangrijk vast te stellen dat verzoeker de zin herneemt en stelt dat het plein niet naast een fabriek ligt maar wel eigendom is van een fabriek. De fabriek ligt dus niet vlak naast het pleintje)

“... ”

Hij beweert dat zijn vrouw dit niet wist en dat dit “zeer aannemelijk” is gezien “de Tsjetsjeense tradities”. Hij verduidelijkt vervolgens dat het om een klein parkje gaat, “dat zowel een park als een plein kan worden genoemd”.

Verzoeker herhaalt hier nogmaals dat het Commissariaat-generaal hem niet geconfronteerd heeft met deze tegenstrijdigheid en meent dat deze te kort geschoten is aan zijn onderzoeksplicht.

Bovendien zo stelt hij, heeft de Commissaris-generaal nagelaten aanvraag te doen omtrent voormeld park/plein bij zijn contacten in Tsjetsjenië. Hij legt nog een zelf getekende plattegrond neer van de ligging van hun huis, het park, de school en het ziekenhuis.

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen over de manier waarop hun zoon door de buurman gevonden werd, legt verzoeker uit dat de buurman regelmatig gaat joggen vóór hij naar zijn werk vertrekt.

Verzoeker stelt aangaande de verklaringen omtrent de aangifte bij de politie, dat hij steeds verklaard heeft dat hij zijn neef heeft gecontacteerd die bij de politie werkt. Hij verklaart dat hij bij de politie geen eigenlijke aangifte gedaan heeft maar dat hij “bij zijn zoektocht die avond langs is gegaan bij de ROVD van de Leninski wijk om te zeggen dat hij zijn zoon niet langer kon vinden. Toen zeiden ze dat verzoeker pas na 3 dagen een schriftelijke aanvraag kon indienen”.

Hij besluit dat er aldus geen sprake kan zijn van tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas en voegt er aan toe dat de “vermeende tegenstrijdigheden de kern van het asielrelaas niet raakten”.

Hij stelt verder dat de Commissaris-generaal geen documenten heeft opgevraagd met betrekking tot de psychische problemen van zijn echtgenote, hoewel dit volgens hem wel gedaan wordt indien er belang

aan wordt gehecht. Deze handelwijze is volgens hem strijdig met het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Hij wijst erop dat er voor hem en zijn vrouw in België een procedure loopt om een machtiging te bekomen tot verblijf op grond van medische redenen en voegt hiertoe documenten toe aangaande de psychische problemen van zijn vrouw.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen.

2.4. De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet nuttig kan worden aangevoerd en gaat hier dan ook niet verder op in.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.5. Aangaande zijn vrees vervolgd te worden in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst wegens de beweerde vervolging in het verleden en de beweerde ontvoering en moord op zijn zoon, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder komt dan een herhaling van zijn eerdere verklaringen voor het Commissariaat-generaal, zonder in concreto in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, noch een poging te ondernemen om ze te weerleggen. Verweerder stelt terecht dat een dergelijk verweer niet dienstig is om de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissing aan te vechten.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde

aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Aangaande de verwijzing naar artikel 4.1 van de Richtlijn van 2004/83 van 29 april 2004, wijst de Raad er op dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad leest in voormeld artikel van de Richtlijn 2004/83 dat het de taak is van de lidstaat om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Hieruit volgt echter niet dat er sprake is van een gedeelde bewijslast. Zoals de Raad hoger reeds gesteld heeft, rust de bewijslast bij de asielzoeker en is het niet aan de Commissaris-generaal lacunes in de bewijsvoering op te vullen of onwaarheden te bewijzen.

Aangaande het door verzoeker aangehaalde principe van “fraus omnia corrumpit”, merkt de Raad op dat er in de bestreden beslissing geen sprake is van bedrog. Dit principe wordt dan ook niet nuttig ingeroepen.

Wat betreft het gebrek aan bewijs betreffende de dood van de zoon, stelt verweerder vooreerst terecht vast dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering zonder echter concreet aan te tonen welke stappen hij zou ondernomen hebben. Het is trouwens niet aan de Commissaris-generaal om te onderzoeken of het al dan niet mogelijk is vanuit België een overlijdensakte op te vragen in Tsjetsjenië. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Zoals de Raad reeds eerder gesteld heeft, ligt de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling. Bovendien vindt de Raad het opmerkelijk dat verzoeker niet reeds eerder het overlijdensakte heeft gevraagd, namelijk in Tsjetsjenië zelf toen de dood van de zoon werd vastgesteld.

De Raad schaarst zich dan ook achter de motivering van de bestreden beslissing waarin terecht gesteld wordt dat het gebrek aan enig bewijs over de dood van zijn zoon én aangaande de aanval op zijn persoon, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aantasten.

Wat betreft de medische problemen van verzoeker en zijn echtgenote benadrukt de Raad dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van voormelde wet. Verzoeker dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure, hetgeen hij ook deed en waardoor hij en zijn vrouw en kinderen gemachtigd zijn tot een verblijf in België van één jaar.

Wat betreft de tegenstrijdigheid of verzoekers zoon al dan niet naar het speelplein kwam naast verzoekers huis, leest de Raad in het verhoorverslag van verzoeker van 30 november 2009 het volgende:

Vraag: “Is uw zoon nog thuis geraakt of is hij van school verdwenen?”

Antwoord: “**Dat weten we niet.** De kinderen van de burens hebben hem naast het huis niet gezien, op school wel.” (p.6)

In het verhoorverslag van zijn echtgenote van 30 november 2009 leest de Raad echter dat zij verklaard heeft dat hun zoon nog thuis is gekomen en buiten heeft gespeeld met de kinderen:

Vraag: “Is hij nog thuis gekomen?”

Antwoord: “**Ja**; hij was naar huis gekomen, buiten en heeft nog gespeeld met de kinderen buiten op de schommel” (p. 5).

De bewering in zijn verzoekschrift dat hij steeds gesteld heeft dat zijn vrouw hem heeft verteld dat zij haar zoontje heeft zien spelen naast hun huis, kan deze tegenstrijdigheid niet verklaren.

Verzoekers argument dat “de ene zin waarover het gaat terug gaat op een slordigheid in de vertaling” vindt geen steun in het administratief dossier. De Raad leest in voormelde verhoorverslagen dat zowel

verzoeker als zijn echtgenote bijgestaan werden door een tolk die de Russische taal machtig is en verklaard hebben dat ze de vragen en de tolk goed hebben begrepen (zie verhoorverslag van verzoeker, p. 13 en zie verhoorverslag van verzoekers vrouw, p.12). Deze grief is derhalve slechts een blote bewering.

Aangaande de zogenaamde verzaking aan zijn onderzoeksplicht, benadrukt de Raad dat de Commissaris-generaal niet verplicht is tijdens het gehoor zelf om de asielzoeker te confronteren met de informatie waarover hij beschikt (RvS, nr. 135.204 van 22 september 2004).

Artikel 17, §2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt immers dat "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de verklaringen door hem gedaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dient hij **in principe** de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren." Er bestaat dus enkel een principe -geen verplichting- om de kandidaat-vluchteling op verklaringen te wijzen die tegenstrijdig zijn met verklaringen gedaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De procedure voor de Commissaris-generaal is bovendien geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS, nr. 167.415 van 2 februari 2007; RvS, nr. 98.827 van 12 september 2001). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn vrouw over de manier waarop hij het nieuws van de eis van het losgeld voor zijn ontvoerde zoon aan zijn echtgenote overmaakte, merkt de Raad op dat verzoeker deze tegenstrijdigheid tracht te minimaliseren door te wijzen op de hectische en ingrijpende omstandigheid. De Raad benadrukt echter dat in het kader van de asielprocedure de asielzoeker een verantwoordelijkheid draagt, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS, nr. 166.028 van 19 december 2006; RvS, nr. 162.792 van 27 september 2006; RvV, nr. 26.083 van 20 april 2009).

Uit het administratief dossier blijkt echter duidelijk dat verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote dit nieuws vernam van mensen die naast hem stonden (zie het verhoorverslag, p. 7). Zijn echtgenote verklaarde echter dat verzoeker het haar zelf heeft verteld (zie het verhoorverslag vrouw, p.5-6). De opgeworpen tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind.

Aangaande de verklaringen van de plaats waar en hoe het lichaam van de zoon werd gevonden, benadrukt de Raad nogmaals dat in het kader van de asielprocedure de asielzoeker een verantwoordelijkheid draagt, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792; RvV 20 april 2009, nr. 26.083).

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende waar en hoe hun zoon werd gevonden, kunnen verklaren of weerleggen. De uitleg van verzoeker dat zijn vrouw niet wist dat het park eigendom is van de fabriek en dat deze onwetendheid "zeer aannemelijk" is gezien "de Tsjetsjeense tradities", is nietszeggend. Verzoeker verklaarde immers dat hun zoon gevonden werd in een park, naast een fabriek (zie verhoorverslag, p. 9), terwijl zijn echtgenote verklaarde dat er naast het park een school en een ziekenhuis lag -niet een fabriek- (zie verhoorverslag vrouw, p.6). De uitleg dat hun buurman "zeer sportief" is en regelmatig gaat joggen voor hij naar zijn werk vertrekt, overtuigt de Raad niet.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst, namelijk de dood van hun zoon.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat deze bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Wat betreft de neergelegde plattegrond stelt de Raad dat dit stuk niets veranderd aan de vastgestelde tegenstrijdigheid; bovendien stelde verzoeker dit document zelf op zodat dit stuk geen objectieve bewijswaarde heeft.

Waar verzoeker de waarde van het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal in twijfel schijnt te trekken door de notities van zijn raadsman op te nemen in zijn verzoekschrift, merkt de Raad op dat de ambtenaar van het Commissariaat-generaal er geen persoonlijk belang bij heeft dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven.

De Raad neemt de noot "het is belangrijk vast te stellen dat verzoeker de zin herneemt en stelt dat het plein niet naast een fabriek ligt maar wel eigendom is van een fabriek. De fabriek ligt dus niet vlak naast het pleintje" van verzoekers raadvrouw in haar nota's niet in overweging. De Raad vindt deze opmerking immers niet terug in het verhoorverslag van 30 november 2009. Tot het bewijs van het tegendeel bestaat er een vermoeden dat er in het verhoorverslag opgenomen werd wat de asielzoeker werkelijk heeft verklaard.

De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven dan ook staande en keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Aangaande de opmerking dat de Commissaris-generaal nagelaten heeft navraag te doen bij zijn contacten in Tsjetsjenië in verband met voormeld park en de opmerking dat hij nagelaten heeft verzoeker te confronteren met de tegenstrijdigheden, verwijst de Raad naar wat hij hieromtrent reeds heeft uiteengezet (zie supra).

Betreffende de tegenstrijdige verklaringen omtrent de aangifte bij de politie, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn eerdere verklaringen enkel herhaalt. Dit is geen dienstig verweer.

De Raad verwijst dan ook naar de motivering van de bestreden beslissing en schaaft zich hierachter: "Er werden tenslotte eveneens tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen. Wat betreft het aangeven van de ontvoering bij de politie verklaarde u dat u geen aangifte bij de politie had gedaan omdat het enkel kan na verloop van drie etmalen en omdat het zinloos was (CGVS man p.6, 7).

Wanneer u er nochtans op werd gewezen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat u wel aangifte had gedaan bij de politie, herinnerde u zich ineens dat u het wel verteld had tegen de politie. U was nog dezelfde avond waarop uw zoon werd ontvoerd bij de politie binnengesprongen maar had niets schriftelijks ondernomen (CGVS man p.13).

Het is echter niet aannemelijk dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de stappen die u al dan niet bij de politie zou hebben ondernomen na de ontvoering van uw zoon, zeker gezien u beweerde dat u de kans niet meer kreeg om het losgeld te betalen omdat de ontvoerders hadden vernomen dat de politie op de hoogte was van de ontvoering, wat volgens u de vermoedelijke oorzaak was van de dood van uw zoon.

Aangezien al deze tegenstrijdigheden en ongerijmdheden de kern van uw asielrelaas uitmaken, wordt hierdoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig ondermijnd."

Verzoekers bewering dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden en dat deze de kern van het asielrelaas niet raken, is -gelet op wat voorafgaat- onjuist; de Raad verwijst dan ook naar wat hoger uiteengezet is.

De Raad stelt verder vast dat uit het gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk blijkt dat er aan verzoeker én verzoekster uitdrukkelijk gevraagd werd of hij/ zij nog documenten of attesten wenste neer te leggen, waarop hij/ zij ontkennend antwoordde (zie verhoorverslagen man en vrouw van 30 november 2009, p. 2).

Het verwijt van verzoeker dat de Commissaris-generaal op geen enkel moment naar documenten heeft gevraagd, is dan ook onterecht. De asielzoeker moet bovendien voor ogen houden dat tijdens de asielprocedure op hem een verantwoordelijkheid rust, in die zin dat van hem verwacht wordt dat hij zijn asielrelaas zo coherent, volledig en duidelijk mogelijk vertelt. De Commissaris-generaal dient de door verzoeker aangebrachte elementen enkel redelijkerwijze te beoordelen.

Wat betreft de twee medische attesten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, merkt de Raad op dat uit de verhoorverslagen van het Commissariaat-generaal blijkt dat de verhoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Toen aan de vrouw van verzoeker op 30 november 2009 gevraagd werd haar asielrelaas uiteen te zetten, bleek zij wel in staat precieze en gedetailleerde verklaringen af te leggen; zij maakte zelf geen melding van psychologische problemen waardoor zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Bij de vraag of ze iets toe te voegen had aan haar asielaanvraag,

maakte zij geen melding van een verwarde psychologische toestand. Enkel de advocaat van verzoekster wees na het verhoor op het trauma dat verzoekster zou hebben opgelopen. Bovendien oordeelde de Commissaris-generaal terecht dat de aangehaalde tegenstrijdigheden de essentie van het asielrelaas raken.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige, en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263).

In acht genomen voorafgaat hecht de Raad geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker. Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Bijgevolg weigert de Raad de vluchtelingenstatus van verzoeker te erkennen.

Voormeld artikel is aldus niet geschonden.

2.8. Verzoeker voert ook nog een schending aan van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 en nogmaals de schending van de motiveringsverplichting zoals bepaald in artikel 62 van de voormelde wet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij herhaalt hierbij zijn asielrelaas en verwijst naar de UNHCR "Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien" waarin staat dat de vraag naar een andere vorm van bescherming dan die verleend onder artikel 1,A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 grondig dient te worden onderzocht en beantwoord.

In ondergeschikte orde vraagt hij om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een verwijzing naar zijn asielrelaas.

Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980. Voormeld artikel is aldus niet geschonden.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad neemt de informatie die de Commissaris-generaal toevoegt aan het administratief dossier in overweging; artikel 48/4, §2, c. vindt geen toepassing.

De grief van verzoeker dat de bestreden beslissing de redenen niet vermeldt tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, mist elke feitelijke grondslag.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing, besloten heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus gronden, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd is.

Voor wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsverplichting in deze, zoals bepaald in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, verwijst de Raad naar wat sub. 2.4. reeds uiteengezet werd.

Aan verzoeker wordt bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet niet toegekend."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voormelde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE